

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1337/2017
19.12.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Николе Радојевића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 242/17 од 16.06.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 929/17 од 04.09.2017. године, у седници већа одржаној 19.12.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 242/17 од 16.06.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 929/17 од 04.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 242/17 од 16.06.2017. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 20.02.2017. године па надаље, до другачије одлуке суда.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног, Апелациони суд у Београду је пресудом Кж1 929/17 од 04.09.2017. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног адв. Никола Радојевић поднео је захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1, 2. и 3. ЗКП, повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП и повреде људских права и слобода зајемчених Уставом Републике Србије – члан 485. став 1. тачка 3. у вези члана 3. став 1. ЗКП и члана 34. став 3. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони

суд захтев за заштиту законитости усвоји, укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је првостепена пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и као недозвољени доказ означава списе предмета Вишег суда у Крагујевцу К 44/14 и с тим у вези наводи да је првостепени суд „на мала врата“, у чињенични опус предметне кривично-правне ствари увео тај спис наводећи да се пред Вишим судом у Крагујевцу против окривљеног води поступак због кривичног дела из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. КЗ, те да суд улази у оцену доказа из поступка који се против окривљеног води пред неким другим судом и пресуду тиме заснива на доказу на коме се она не може заснивати.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Стоји навод захтева да је првостепени суд у доказном поступку извршио увид у спис Вишег суда у Крагујевцу К 44/14, међутим, тај спис није коришћен као доказ у овом поступку нити је било која одлучна чињеница везана за постојање предметног кривичног дела и кривице окривљеног утврђивана из истог. Стога неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. и 3. ЗКП, као и повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, које повреде, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости.

Најзад, бранилац у захтеву наводи да је првостепеном пресудом учињена повреда људских права и слобода зајемчених Уставом Републике Србије – члан 485. став 1. тачка 3. у вези члана 3. став 1. ЗКП и члана 34. став 3. Устава РС, али уз захтев није приложио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, што је обавеза подносиоца захтева у смислу одредбе члана 484. ЗКП, у случају када се захтев подноси због повреде из члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП.

Оценивши, из изнетих разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА неоснованим, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић